

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 4170/DS/2015, JID: 105045/2015/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 7. 2015, č. j. 4170/DS/2015, JID: 105045/2015/KUUK/Hyk, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, oddělení správní, ze dne 16. 5. 2014, č. j. MmM/063952/2014/OSČ-P/PŠ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce uvedl, že zásadním pro posouzení věci je, zda byl žalobce ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 28. 4. 2014 či nikoliv. Zmocněnec žalobce

elektronickým podáním ze dne 14. 5. 2014 z adresy „X“ na elektronickou podatelnu Magistrátu města Mostu přitom předložil naskenovanou plnou moc, jíž byl žalobcem zmocněn k jeho zastupování. Taková plná moc předložená v prosté kopii je dostatečná, pokud nejsou konkrétní pochybnosti, zda plná moc skutečně byla udělena, což konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. Pokud měl správní orgán I. stupně názor, že absence originálu podpisu plné moci představuje zásadní vadu, kterou je zapotřebí odstranit, měl za povinnost vyzvat žalobce k odstranění dotyčné vady postupem ve smyslu ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to jak výzvou zasílanou zmocněnci, tak i výzvou zasílanou přímo žalobci, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37. Takto správní orgán I. stupně nepostupoval, když vyzval toliko zmocněnce žalobce, navíc pouze písemně na adresu jeho trvalého pobytu, ačkoliv ten žádal, aby mu bylo doručováno na adresu „X“. Proto nebylo možné uplatnit účinky doručení výzvy fikcí, a proto nebyla nijak zpochybněna předložená plná moc. Dále žalobce v této souvislosti uvedl, že dotyčné elektronické podání ze dne 14. 5. 2014 bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, přičemž k němu byl připojen soubor elektronicky již nepodepsaný obsahující výše zmiňovanou plnou moc ze dne 28. 4. 2015 obsahující vlastnoruční podpis žalobce, o čemž dle žalobce mezi účastníky panuje shoda. Správní orgán I. stupně měl v reflexi nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 3042/12, k připojené plné moci přihlížet, když přílohy nemusí být opatřeny elektronickým podpisem. Vedle toho mělo být přihlíženo i k další elektronicky nepodepsané příloze obsahující vyjádření ke spisu. Žalobce taktéž namítl, že nesouhlasí se žalovaným, že podání zmocněnce žalobce ze dne 30. 5. 2014 nebylo opatřeno elektronicky zaručeným podpisem, přičemž stejný názor jako žalobce, tj. že bylo opatřeno elektronickým podpisem, dovodil i správní orgán I. stupně. Pokud v tomto směru byl měl soud pochybnosti, měl by být vyhotoven znalecký posudek z oblasti IT, který by jednoznačně zodpověděl otázku, zda podání bylo či nebylo opatřeno platným elektronickým podpisem vydaným důvěryhodnou certifikační autoritou. Na základě všech shora uvedených skutečností je žalobce přesvědčen, že odvolání vůči rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 bylo podáno včas.

Právní zástupce žalovaného v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Trvá na tom, že elektronické podání ze dne 14. 5. 2014 obsahující vyjádření ke spisu, které bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, neobsahovalo již elektronicky podepsanou přílohu, a to v podobě kopie plné moci k zastupování žalobce jeho zmocněncem. Dne 16. 5. 2014 pak správní orgán I. stupně vyhotovil rozhodnutí, které zaslal žalobci, jenž ho převzal dne 27. 5. 2014. Následně dne 30. 5. 2014 správní orgán I. stupně obdržel od údajného zmocněnce žalobce odvolání vůči dotyčnému rozhodnutí, na základě kterého byl údajný zmocněnec žalobce vyzván k doplnění odvolání, neboť v příloze elektronické zprávy, která oproti příloze byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem, bylo připojeno blanketní odvolání. Vedle toho byl údajný zmocněnec žalobce upozorněn na to, že nedisponuje platnou plnou mocí k zastupování žalobce, a proto není osobou oprávněnou k učinění odvolání, tudíž na dané podání z 30. 5. 2014 nebude brán zřetel. Ve stanovené lhůtě ovšem odvolání nebylo odůvodněno a ani nebyly odstraněny další nedostatky podání. Dne 1. 7. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena platná plná moc k zastupování žalobce jeho zmocněncem K. S. se žádostí o uznání úkonu, které ovšem nebylo vyhověno, když zmocněnec žalobce byl opakovaně upozorňován na nedostatky v plné moci k zastupování žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že jeho závěry korespondují se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012 – 13, o tom, že

odvolání je možné podat prostou elektronickou cestou, nicméně musí být následně v pětidenní lhůtě potvrzeno zákonem stanoveným způsobem, jinak se k němu nepřihlíží. K takovému doplnění přitom není nutné vyzývat, jak bylo vysloveno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 - 70. V daném případě měl správní orgán I. stupně pochybnosti o zastupování žalobce jeho zmocněncem, a proto se na daný případ nevztahují závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26, a proto byl zmocněnec opakovaně vyzván k doplnění či potvrzení svého podání, což ve stanovené lhůtě neučinil, takže rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 nabylo právní moci dne 12. 6. 2014.

Při ústním jednání konaném před soudem dne 7. 12. 2015 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách.

Při též ústním jednání právní zástupce žalovaného nadále trval na zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Při ústním jednání konaném před soudem dne 25. 4. 2016 právní zástupce žalobce zdůraznil, že zmocněnec žalobce měl být správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn o tom, že mu již nebude doručováno na elektronickou adresu, kterou zmocněnec žalobce uváděl pro doručování. Správní orgán I. stupně tak nepostupoval, čímž porušil zásadu legitimního očekávání. Trvá na tom, že správní orgán I. stupně měl zmocněnci doručovat veškeré písemnosti na adresu „X“, a to s ohledem na žádost zmocněnce žalobce ze dne 14. 5. 2014, když žádost o doručování na adresu „X“ byla již ze dne 28. 4. 2014. Jde o to, aby správní orgán dal účastníkovi šanci, aby se dozvěděl o změně v doručování z elektronické adresy na písemnou. Vyrozumění o této změně v doručování je tak správní orgán povinen doručit nejprve na elektronickou adresu a v případě neúspěchu doručení na adresu bydliště, a to s ohledem na zásadu součinnosti správního orgánu s účastníkem řízení. Je nerozhodné z jakého emailu se žádá o doručování na elektronickou adresu. Pokud bylo vadně doručováno, nemůže být řízení před správním orgánem a jeho rozhodnutí zákonné.

Při též ústním jednání právní zástupkyně žalovaného nadále trvala na zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když správní orgán I. stupně legitimně odmítl přihlídnout k podání K. S., neboť jeho přílohy, a to plná moc a vyjádření k věci nebyly opatřeny zaručeným elektronickým podpisem.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek, skutkového a právního stavu není důvodná.

Rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí, je rozhodnutí, kterým nebylo rozhodováno in meritum o jeho údajných přestupcích v silničním provozu, nýbrž „toliko“ rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro opožděnost.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011 - 87, uvedl, že: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“

V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud tedy zabýval ve věci výlučně tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání pro opožděnost.

V daném případě bylo pro posouzení nedůvodnosti žaloby klíčové zjištění soudu prokazatelně vyplývající ze správního spisu, a to že poté, co dne 16. 5. 2014 bylo vydáno Magistrátem města Mostu rozhodnutí pod č. j. MmM/063952/2014/OSČ-P/PŠ, zn. OSČ-Př/025483/1290/2014/PŠ, a které bylo žalobci doručeno dne 27. 5. 2014, tak dne 30. 5. 2014 bylo Magistrátu města Mostu doručeno elektronickou cestou podání z téhož dne nazvané „Odvolání proti rozhodnutí“, které bylo podáno K. S., jakožto zmocněncem žalobce, vůči dotyčnému rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014. Žalobcovo odvolání ze dne 30. 5. 2014 podané jeho zmocněncem vůči dotyčnému rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 elektronickou cestou přitom v žádné své části neobsahovalo platný elektronický podpis, a proto bylo správnímu orgánu doručeno tzv. prostou elektronickou cestou, tj. obyčejným e-mailem. Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce v rozporu s obsahem správního spisu, který soudu předložil žalovaný, uvedl, že dotyčné e-mailové podání bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ovšem jeho přílohy již nebyly opatřeny zaručeným elektronickým podpisem, s tím, že to nevádí. K tomu soud uvádí, že ve správním spise je nejen založeno elektronické odvolání ze dne 30. 5. 2014, nýbrž i protokol o jeho přijetí a o výsledcích kontroly jeho digitálních podpisů, z něhož prokazatelně vyplývá, že podán neobsahuje žádnou část podepsanou platným elektronickým podpisem. Z tohoto důvodu soud nepřikročil v intencích ust. § 52 s. ř. s. k dokazování znaleckým posudkem z oblasti IT za účelem zodpovězení, zda podání bylo či nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, jak navrhoval právní zástupce žalobce v žalobě.

Takovéto učinění odvolání ze dne 30. 5. 2014 pomocí jiných technických prostředků, než které jsou předvídané v ust. § 37 odst. 4 věta první správního řádu, bez použití uznávaného elektronického podpisu, právní úprava sice připouští, nicméně vyžaduje, jak výslovně plyne z ust. § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu, aby v pětidenní lhůtě bylo takto podané odvolání potvrzeno zákonem stanoveným způsobem; v opačném případě se k němu nepřihlíží. Ze strany žalobce, čili jím samým ani jeho zmocněncem, však odvolání ze dne 30. 5. 2014 ve stanovené pětidenní lhůtě, která skončila ve středu dne 4. 6. 2014, nebylo potvrzeno písemně, ústně do protokolu či elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, jak správní řád vyžaduje v ust. § 37 odst. 4 věta druhá. Na základě této skutečnosti

pak správní orgán I. stupně čili Magistrát města Mostu dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014, které bylo žalobci doručeno dne 27. 5. 2014, nebylo napadeno odvoláním, a proto marně uplynula odvolací lhůta ve středu dne 11. 6. 2014 a přikročil k vyznačení doložky právní moci na daném rozhodnutí s tím, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 6. 2014.

V daném případě správní orgán I. stupně nad rámec svých povinností přitom údajného zmocněnce žalobce vyzval výzvou ze dne 4. 6. 2014 k odstranění vad žalobcova odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy, a to jednak, aby bylo doplněno o odvolací důvody a jednak aby byla doložena platná plná moc pro zmocněnce. Jelikož předmětná výzva byla činěna nad rámec zákonných povinností správního orgánu I. stupně, ztrácí na relevanci způsob jejího doručování, a to z hlediska toho, zda byla doručována elektronicky či poštou či zároveň oběma způsoby, a také z hlediska toho, zda měla být doručována zmocněnci či žalobci či zároveň oběma. V daném případě přitom nelze nezmínit, že výzva k odstranění vad žalobcova odvolání činěná nad rámec zákonných povinností správního orgánu I. stupně byla zasílána poštou zmocněnci žalobce, přičemž k jejímu doručení došlo dne 17. 6. 2014. Zmocněnec i žalobce však přes učiněnou výzvu a poskytnuté poučení o následcích při nerespektování výzvy (že se na odvolání ze dne 30. 5. 2014 nebude brát zřetel) ve stanovené lhůtě nikterak nereagovali, ačkoliv jim v tom nebránily žádné objektivní důvody, přičemž tak neučinili ani do 12. 6. 2014, kdy správní orgán I. stupně přikročil k vyznačení doložky právní moci na daném rozhodnutí s tím, neboť legitimně vyhodnotil, že nebylo podáno kvalifikované odvolání, a proto odvolací lhůta marně uplynula ve středu dne 11. 6. 2014.

Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám soud směrem k žalobci považuje za potřebné ještě podotknout, jak ostatně soud učinil již v pravomocném rozsudku ze dne 15. 7. 2015, č. j. 15 A 7/2015 - 33, který má souvislost s předmětným případem, že pokud žalobce popř. jeho zmocněnec či zástupce volí cestu komunikace prostou elektronickou cestou, musí počítat s tím, že se bude vyžadovat jejich další aktivita. Přitom, jak vyplývá i z judikatury (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, který je publikován ve Sbírce NSS pod č. 2041/2010 a také na www.nssoud.cz), správní orgány nejsou povinny vyzývat podatele k tomu, aby ve lhůtě pěti dnů provedl potvrzení svého podání zákonem stanoveným způsobem. Bylo proto na žalobci, zda bude v uplatňování svých práv aktivní. Ten však potvrzení podání ze dne 30. 5. 2014 učinil až podáním ze dne 30. 6. 2014, ohledně něhož nebylo vyhověno správním orgánem I. stupně žalobcově žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Soud se shoduje se žalovaným, že za situace, kdy žalobce byl ve správním řízení opakovaně upozorňován na nedostatky svých podání, které činil prostřednictvím K. S., avšak ten na to nerefletoval, správní orgán I. stupně legitimně uzavřel, že nejsou splněny podmínky pro vyhovění žádosti žalobce o uznání úkonu a zmeškání podání řádného odvolání vůči rozhodnutí o přestupcích žalobce se nevyhovuje. Není přitom rozhodné, zda žalobce v předchozích případech komunikoval se správním orgánem elektronickou cestou s popř. bez zaručeného elektronického podpisu, neboť oproti běžné korespondenci mezi žalobcem a prvoinstančním správním orgánem je nutné trvat na tom, aby úkon, kterým se zahajuje odvolací řízení, byl učiněn zákonem stanoveným způsobem. Žalobce by měl vzít v potaz, že v zájmu právní jistoty účastníků řízení je to, aby opatřovali zaručenými elektronickými podpisy i přílohy elektronických podání a nikoliv jen původní nosné e-maily. To však nebylo v případě podání žalobce ze dne 30. 5. 2014, které nebylo v žádné své části opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, jak již soud konstatoval výše.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a právní zástupce žalovaného, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nepožadoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. dubna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová